

[Pürschel.]

handling i Udvalget, hvor vi fra vor Side vil se paa Lovforslaget med al den Velvilje, vi altid viser alle de Forslag, som det overhovedet er muligt at vise Velvilje imod.

Jørgen Jørgensen: Da mit Partis Ordfører, det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen, ikke kan være til Stede i Dag, skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig og villig Behandling. Ogsaa fra vor Side er vi meget tilfredse med, at der er opnaaet Enighed om Spørgsmaalet angaaende Meddelelse til Panthaverne om Ekspropriationsforretninger. Det er et Spørgsmaal, der har været stærkt delte Meninger om, men der er nu fundet en efter vor Opfattelse tilfredsstillende Løsning.

Ministeren for offentlige Arbejder (Fris-Skotte): Jeg takker for Ordførernes velvillige Udtalelser om Lovforslaget.

Det ærede Medlem Knud Hansen mente, det vilde være behageligere for Ministeriet at have en generel Bemyndigelse med Hensyn til de i § 1 nævnte Forhold, og det skal jeg ogsaa give ham Ret i. Jeg søgte for 4—5 Aar siden at faa en saadan Bestemmelse ind i § 1, men Folketinget ønskede, der skulde søges Bemyndigelse hvert Aar, og det er jeg faldet til Ro ved; da Loven alligevel som Regel skal forelægges hvert Aar, og da den Udgift, der er Tale om, kun er Udgiften til Optrykning af § 1. Jeg er altsaa gaaet ud fra, at det ikke vilde nytte mig noget nu at komme og anmode om en generel Bemyndigelse.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel gjorde nogle Bemærkninger om Bestemmelsen i § 5 om, at Loven af 11. April 1916 om Grundafstaaelse ved Udvidelser af Havneanlæg ogsaa kommer til Anvendelse ved Københavns Havn. Det ærede Medlem indvendte først, at nu indfører man her en Bestemmelse, hvorefter Københavns Havn kan faa eksproprieret efter denne Lov baade for smaa og store Arealer, men samtidig oplyste det ærede Medlem, hvad der er rigtigt, at Forudsætningen for Loven af 1916 er den, at det drejer sig om mindre Arealer. Og at Ministeriet har accepteret denne Forudsætning, fremgaar i Virkeligheden af Lovforslagets § 4. Hvis vi nemlig havde tænkt os, at Loven af 1916 kunde anvendes, naar der var Tale om Ekspropriation af større Arealer, vilde vi ikke have søgt Bemyndigelse med Hensyn til den store Udvidelse af Næstved Havn og det dertil hørende Sejlløb, som det her drejer sig om. Ministeriet har netop ment, at

Loven af 1916 kun angik mindre Udvidelser, og at vi derfor i det nævnte Tilfælde maatte komme og søge en særlig Ekspropriationsbemyndigelse. Det kan derfor ikke siges, at der, hvis det foreliggende Lovforslag bliver til Lov, er aabnet Adgang til Ekspropriation til store Udvidelser, fordi det her i § 5 fastslaas — hvad der har været nogen Tvivl underkastet —, at København falder ind under Loven af 1916.

Et andet Spørgsmaal er dette, hvorvidt man i en Lov, som i sin Form drejer sig om Aar for Aar foreliggende konkrete Tilfælde i Tilslutning til Finanslov eller faktisk foreliggende Forhold som f. Eks. denne Udvidelse af Næstved Havn, hvor altsaa Byen selv er betænkelig ved Udvidelsen og søger Ekspropriationsbemyndigelse —, om man i en saadan Lov bør have en blivende Bestemmelse, hvilket jeg indrømmer § 5 er. Det henstiller jeg ganske. Jeg erkender, at det mest korrekte vilde have været, om jeg havde fremsat et særligt Lovforslag, hvorefter Loven af 1916 skulde finde Anvendelse for Københavns Havn. Hvis man altsaa fra Udvalgets Side lægger Vægt paa at holde denne Lov fri for blivende Bemyndigelser, skal jeg være villig til at medvirke i Udvalget til, at man deler Lovforslaget i to Dele.

Jeg havde i og for sig ikke noget imod, at man over for Københavns Havn anvendte Forordningen af 5. Marts 1845. Men i Betragtning af, at det altsaa drejer sig om smaa Udvidelser — og det holder jeg stadig fast ved at det gør — af samme Art som ved Provinshavne, skal jeg henstille, om der ikke er Grund til at blive ved denne Afstaaelsesform; idet man slipper lettere ved at anvende Forordningen angaaende Ekspropriation fra Kirkegaarde, ligesom man jo har en endnu simplere Form ved Vejanlæg, hvor det ogsaa drejer sig om Smaating. Det er jeg ogsaa villig til at forhandle om, idet man ikke fra Rigsdagens Side maa mene, at Ministeriet har nogen særlig Forkærlighed for at søge at slippe lettere. I Virkeligheden regner vi Forordningen af 5. Marts 1845 for Hovedloven, den, vi helst vil arbejde med.

Pürschel: Jeg skal villigt erkende, at Ministeriets gode Vilje til kun at ville bruge Loven af 11. April 1916 og derigennem Forordningen af 23. April 1845 i de Tilfælde, hvor det er Smaaarealer, det drejer sig om, maaske nok kan læses ud af det foreliggende Lovforslags § 4. Men jeg vil blot understrege, at der ikke i Loven af 11. April 1916 og heller ikke i Lovforslaget findes noget som helst om, at Anvendelsen er begrænset